

ΔΙΕΘΝΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΩΝ ΦΡΑΠΙΕ

Η ΜΙΚΡΗ ΤΣΙΓΓΑΝΑ

ΟΥΣ είχα συναντήσει στο δάσος ένα φθινοπωριάνικο προνύθι. Αυτός ήταν γέρος με λιοκαμμένο πρόσωπο, εκείνη μιά παιδούλα με πρωτόγονη όψη, κι' οι δυο κοκκαλιάρηδες κι' αδύνατοι σαν πεινασμένοι λύκοι.

Δέν άργησα νά καταλάβω πώς ήσανε τσιγγάνοι και παρ' όλη μου την αντίπαθεια σ' αυτή τη ράτσας τους πληροφορήθη πούχε μαυρά μεγάλα μάτια, τά οποία έκρυβαν άπερίτηθ θλίψη. 'Ο πύργος μου ήταν έκε, κοντά και τους κάλεσα νά σάνε μαζί μου.

'Αφού έβγαλαν κι' έχόρτασαν, ο γέρος μου διηγήθηκε πώς όλοι της γενιάς του είχαν πεθάνει με περιεργο τρόπο κι' οί μόνου που έμεναν ήταν ή μικρή έγγονη του κι' αυτός.

—Θέλετε νά την κρατήσετε μαζί σας; μ' έρώτησε στο τέλος.
—Νά την κρατήσω; είπα σαστισμένος, γιατί δέν περιμένα μιά τέτοια πρόταση.

—Ναί, δώστε μου χίλια φράγκα και κρατήστε την! Έγώ θά φύγω μακριά.

Έμεινα συλλογιόμενος. Δέν είχα φαντασθή ποτέ μου πώς μπορούσα ν' αγοράσω μιά τσιγγανοπούλα, κι' όμως νά πού μούχε γίνει ή πρόταση και μ' εδρίσκε τελείως άπροετοιμαστον. Κύτταξα τη μικρή, μάν δέν φαινόταν νά καταλάθαινε πολλά πράγματα και με κύτταξε με τά μεγάλα της μάτια, χωρίς τίποτα νά της λεί πώς κείνη τη στιγμή κρινόταν ή τύχη της.

Κάτι μ' έσπρωξε ώστόσο νά δεχτώ και σέ λίγο έδωσα στόν γέρο 'Αταίγγανο τό χιλιάρι... λέγοντας:

—Θά κρατήσω την έγγονή σου, όσον καιρό θέλει νά μείνη μαζί μου.

—Καλά, είπε ο γέρος, σηκώνοντας τους ώμους. Δίνε της νά τρώη καλά για νά γίνει γερή.
Έπειτα γύρισε στην μικρή και της είπε με γλυκά κι' ασυμπρότητα μαζί, δείχνοντάς με:
—Αυτό είνε τό άφεντικό σου!

Η πρώτη μου δουλειά ήτανε νά ντύσω την τσιγγανοπούλα και νά την δυναμώσω με καλό φαί και ανάπαυσι. Κι' όταν πέρσασε αρκετός καιρός και την είδα ροδοκόκκινη, της μίλησα σάν πατέρας και της είπα πώς στο χέρι της ήταν νά διαλέξη ποιά θά ήταν ή τύχη της.

Όσο μιλούσα, τό άγριοκόριτοο γινόταν όλοένα πιο σκυθρωπό κι' έκάρφαινε τά μάτια της άπάνω μου, σάν νά μ' έβλεπε για πρώτη φορά. 'Υστερα μου είπε:

—Νομίζα πώς μ' είχες αγοράσει.

—Πώς;

—Ναί, δέν έδωσες χίλια φράγκα στόν παππού μου;

Κατέβασε ύστερα τό κεφάλι και συνέχισε:

—Κάι τώρα; Θέλεις νά μ' έγκαταλείψης;

Μιλούσε με φωνή σκληρή και μ' έκτύπησε με μάτια που έλαμπαν, μάν έγω ήμουν άποφασισμένος ν' αντίσταθώ στόν πειρασμό.

Δέν είπαμε περισσότερα κείνη την ήμερα, μάν τά πράγματα άλλαξαν με μιάς. 'Η μικρή τσιγγάνα άρχισε νά νοιώθω στην ψυχή της κάτι, πού δέν τ'όχε αισθανθ ή ώς τότε. Κάτι μεταξύ άγάπης και μίσους, μεταξύ εθιμογνωσύνης και μηρηκαϊκίας. Καί μιά μέρα, όπως ήταν γραφτό, ύπακούοντας στους νόμους της ράτσας της, παραδόθηκε στόν κύριό της και αθένη της. Έπεσε στην άγκαλιά μου!...

Πέρασε ο χειμώνας. Έφτασε ή άνοιξη, όλα μύριζαν γύρω στή φύσι και τά πουλιά ξαναγύριζαν από τόπους μακρινούς.

Η ζωή ξανάρχισε γλυκειά και ήρεμη και μιά άλλη άνοιξη

άνθιζε τώρα με μένα: Είχα άγαπήσει τη μικρή τσιγγάνα, όπως δέν είχα άγαπήσει ποτέ μου άλλη γυναίκα κι' αισθανόμουν σάν νάχα σποκτήσει θάλαρα καρδιά παιδιού.

Μά ή άνοιξη δέν είχε την ίδια επίβρασι στην ψυχή της μικρής τσιγγάνας. Κύτταζε τά πάντα γύρω της με βλέμμα σθημένο και συχνά, πολύ συχνά την έβλεπα νά κυττάζη τά πουλιά και τά σύννεφα με νοσταλγία.

Μιά φωνή την τραβούσε τώρα... Μιά άκαταμάχητη έβλε. Κάτι πού της έσφιγγε την ψυχή και την κρατούσε σάν όπιοχηρία...

Η φωνή της ράτσας της... τό άπειρο... ο άνοικτός όρίζων... Έπεφτε στην άγκαλιά μου με άπόγνωση, έκρυβε τό πρόσωπό της στό στήθος μου και φαινόταν σάν πουλί τρομαγμένο, πού γυριέται προστάσια.

Δυό μεγάλα πάθη έπάλευαν μέσ' στην ψυχή της. 'Ο έρωτάς της για τόν άνδρα κι' ο έρωτάς της για τό άπειρο. Μά τό δεύτερο στάθηκε πιο δυνατό κι' ένα πρωί την έχασα.

Τού άκούο έψαξα παντού τό δάσος, στά βουά, στους κάμπους... Η άεελπισία μου ήταν άφάνταστη... Πούθενά δέν την βρήκα.

Πέρασαν μήνες. Ξανάρθε σό φθινόπωρο. Τ' άποδημητικά πουλιά ξαναφάναν κι' έγώ ζούσα μόνάχος, άναπολόντας την περασμένη ετυχία.

Όλα μου τη θύμιζαν, όλα μου μίλαγαν γι' αυτήν και περνούσα ώρες δλόκληρες καθισμένος στό δάσος, στην ίδια γωνιά σού για πρώτη φορά είχα συναντήσει τους δυό τσιγγανούς.

Ένας πρωί, έκει πού καθόμουν σκυθρωπός, άκούσα θάλαρα

ένα έλασρό τρίξιμο και πριν προφτάσω κών νά σκεφθώ, είδα τη μικρή τσιγγάνα κουρευλισμένη κι' αδύνατη νά πέφτη στά πόδια μου.

—Διάδε με, μούπε, χτύπησέ με, βάραι δίκη, μάν θέλησα νά σέ ξαναθώ... Σ' άγαπάω πιο πολύ κι' απ' τη ζωή μου!...

Την λυπήθηκα και την έσφιξα στην άγκαλιά μου χωρίς θυμό, μ' από κείνη τη μέρα είχα άρχισα νά νοιώθω πώς μέσα στην ψυχή μου ή άγάπη είχε νεκρωθή. Αυτή πούχε ξαναγυρίσει, δέν ήταν πια ή ίδια μ' έκείνη πούχα άγαπήσει... Σέ λίγες μέρες, ή τσιγγάνα άπόχτησε πάλι τά χρώματα της χρώματα και μού ξανάδωσε ή' δονικές στιγμές σάν πρώτα, πιο καλά από πρώτα ίσως, μάν δέν την ένοιωθα πια σάν πριν...

Ένα βράδυ, με τά πρώτα άστέρια ή τσιγγάνα πούγερνε στην άγκαλιά μου, σήκωσε τό κεφάλι της και μου είπε:

—Δέν αισθάνομαι ποτέ την έπιθυμία νά φύγη μακριά... νά ταξειδέψης;

—Πώς; Μ' άρέσουν πολύ τά ταξείδια και τό ζέρειν αυτό καλά, της άποκρίθηκα.

—Μά όχι ταξείδια με πλοία και τραίνα... Δέν είνε τό ίδιο πράγμα. Δέν μ' άρέσουν αυτά... Μ' άρέσει ή έλευθερία, πού μοιάζει με τό άγέρι πάνω

στί θάλασσα. πανω στους κάμπους...

Αναστάνε βαθεία κι' άρχισε νά τρέμη ούσωμνη.

—Σ' άρέσει νά ταξειδέψης σάν τσιγγάνα; της ψιθύρισα.

—Ναί, μού άποκρίθηκε. Δέν είνε πάντα διασκεδαστικό βέβαια. Περνάς κινδύνους, πεθαίνεις κάποτε από πείνα... ή ζωή είνε σκληρή, μάν τί τά θές, αυτή είν' ή ζωή για μένα.

Χαμογέλασε πικρά κι' έπρόσθεσε:

Μά κι' έσύ είσαι ή ζωή μου!...

Η μικρή έμεινε κοντά μου άπό τό καιρό ακόμα, μάν άρχισε πάλι νά χάνη τά χρώματα της χρώματα και με μάτια σθημένα κύτταξε μακριά τό άπειρο... Κι' ένα άνοιξιάτικο δειλινό τη βρήκα πεθαμμένη σέ μιά γωνιά σού δάσους.

Κανείς ώστόσο από τους γιατρούς δέν κατάλαθε την άρρώστεια της. Όλοι προσπαθήσαν νά βρουν κάποια άφορμή, μάν μόνάχα έγώ ήξερα πώς ή μικρή τσιγγάνα είχε πεθάνει από μαρasmus... Διψούσε για τους άνοικτούς όρίζωνες, δίψούσε για έλευθερία και πέθανε από τόν καυμό της αυτών!

